

MOLNÁR RÓZSA KÉT VERSE

VÉGZET

A végeláthatatlanság
csönd-éjszakáján
kedvetlen királyok
váltakorokorónát.

Éj-palástnak
súlytalan szárnyán
kompromisszumot
köt a két barát:

sötétté folyik a fény,
hogy ellenének adja lányát.
Aztán az ördög elrepül.
Az angyal leteszi szárnyát.

Fegyvert fognak
vagy kezet nyújtanak?
Az eredmény mindig
ugyanaz marad:

csillagkönyeket
bugyog Isten . . .
aztán letörli őket.

ISTEN SZEMÉBEN

A nagyszemű mindenségben
bogárfájdalmú a lét,
forog, bukdácsol, fuldoklik,
önmagát marja szét.

Ködfátylakkal úsznak
Orion-, Tejút fények
örök Értelem alagútján
az Istenlátta képnek.

Szemek néznek vissza
riadtan a mindenségre.
Gyertyalángok, tüzek,
lábak, térdepelve.

A végtelen ráncos szemét
végessé húzza az idő.
Úszunk. Vergődünk.
Vagyunk én, te . . . ti s ő.